

Arrest

nr. 265 483 van 14 december 2021
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 oktober 2021.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) van 15 december 2020.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; (...)

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (...)”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook in het recentste KB van 14 december 2020 werd Georgië opnieuw in de lijst van veilige landen van herkomst opgenomen.

3.1. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekende partij maakt, zo wordt vastgesteld, niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, noch het risico te lopen op het lijden van ernstige schade. De door verzoekende partij aangehaalde feiten zijn, aldus de commissaris-generaal, deels ongeloofwaardig en deels onvoldoende zwaarwichtig om van vervolging te kunnen spreken.

Wat het laatste incident betreft dat verzoekende partij in Georgië meemaakte en dat de directe aanleiding zou zijn geweest voor haar definitief vertrek uit het land, met name een mesaanval op 1 januari 2019 waarvan zij het slachtoffer werd en een eenmalige bedreiging die hier nadien op volgde door de dader (dat zij over het incident niets mocht zeggen), oordeelt de commissaris-generaal dat, gelet o.a. op haar weinig overtuigende, weinig consistente en vage verklaringen hieromtrent, verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij op nieuwjaarsdag 2019 doelbewust gevisieerd werd, door één of meerdere politieagenten, noch dat de dader(s) haar nadien nog met de dood zou(den) hebben bedreigd. Er kan, zo luidt de bestreden beslissing, enkel weerhouden worden dat verzoekende partij op 1 januari 2019 het slachtoffer werd van een spijtige daad van zinloos geweld door een dronkenman, en dat zij hiervoor een week gehospitaliseerd werd. In de bestreden beslissing wordt daarnaast volledigheidshalve nog opgemerkt dat verzoekende partij op geen enkel moment bescherming zou hebben gezocht in het kader van dit incident. Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat er in haar hoofde bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zo besluit de commissaris-generaal die er voorts op wijst dat de door verzoekende partij voorgelegde documenten aangaande de littekens op haar been en haar ziekenhuisopname van 1 januari tot 8 januari 2019 (naar aanleiding van de mesaanval) die conclusie niet kunnen wijzigen. De stukken ondersteunen immers, zo wordt toegelicht, enkel verzoekende partij haar bewering dat zij het slachtoffer werd van een mesaanval op nieuwjaarsdag 2019, hetgeen op zich niet betwist wordt.

Wat betreft de onterechte beschuldiging en veroordeling waarvan verzoekende partij in 2008 het slachtoffer zou zijn geworden, alsook de latere administratieve boete(s) en de administratieve aanhouding van 10 dagen die haar werden opgelegd, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekende partij er niet in slaagt om door middel van omstandige, duidelijke en coherente verklaringen aan te tonen dat zij onterecht zou zijn beschuldigd en bestraft. De commissaris-generaal wijst er onder meer op dat indien verzoekende partij werkelijk valselijk beschuldigd zou zijn van een misdaad die zij niet gepleegd heeft, mag verwacht worden dat zij op de hoogte zou zijn van de feiten die haar concreet ten laste werden gelegd, dat zij meer initiatief aan de dag zou hebben gelegd om zichzelf van deze misdaad vrij te pleiten, dat ze enkel onder extreme druk zou bekennen, dan wel dat ze minstens haar onterechte bekentenis voor een rechtbank zou trachten recht te zetten en haar advocaat

opdracht zou geven de rechtbank te overtuigen van haar onschuld, en indien nodig in beroep te gaan tegen een onterechte veroordeling, quod non, zo luidt het. Verzoekende partij haar persoonlijk gedrag valt volgens de commissaris-generaal dan ook niet te rijmen met een onterechte veroordeling omwille van een van de gronden opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Hoe dan ook, zo stelt de commissaris-generaal vervolgens (vast), blijkt uit het geheel van haar verklaringen dat deze feiten duidelijk voor verzoekende partij niet de aanzet waren om haar land van herkomst te verlaten. Wel integendeel, zo wordt in de beslissing opgemerkt, waarbij erop wordt gewezen dat verzoekende partij haar straf uitzat van 2008 tot 2011, dat zij nadien terugkeerde naar haar ouderlijke adres waar ze nog tot eind 2019 woonde, dat zij in tussentijd nog talloze keren haar land van herkomst heeft verlaten voor korte reizen naar familie en vrienden in het buitenland om telkens terug te keren naar haar ouderlijke woonst in Georgië, en dat zij pas eind 2019 haar land van herkomst definitief heeft verlaten.

Voorts wordt in de bestreden beslissing o.a. nog opgemerkt dat wat de overige problemen betreft die verzoekende partij zou gekend hebben met de politie nadat zij uit de gevangenis vrijkwam, haar verklaringen over deze problemen niet van aard zijn dat zij erin slaagt overtuigend aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van een ernstige vrees voor vervolging, dan wel dat zij in geval van terugkeer het risico loopt op het lijden van ernstige schade. Dienaangaande wordt onder meer gesteld dat verzoekende partij haar algemene en vage verwijzingen naar een algemene situatie in haar land van herkomst, welke overigens niet in lijn zijn met de informatie over de situatie in Georgië waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet overtuigen van een nood aan bescherming in haar hoofde. Verzoekende partij slaagt er niet in, zo oordeelt de commissaris-generaal, op overtuigende wijze aan te tonen dat zij doelbewust zonder reden werd gevisieerd door de politiediensten in Georgië in die mate dat van vervolging dan wel ernstige schade sprake kan zijn. Opnieuw wordt vastgesteld dat het beeld dat verzoekende partij schetst van de huidige Georgische samenleving geenszins strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Verder wordt in de beslissing nog gesteld dat de vaststelling dat verzoekende partij na haar aankomt in België nog bijna 2 maanden talmde alvorens internationale bescherming aan te vragen niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging en overeenkomstig het in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet gestelde een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

De door verzoekende partij neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekende partij beperkt zich immers louter het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het formuleren van algemene (en vage) beweringen en kritiek, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen geenszins ontkracht of weerlegt.

Verzoekende partij oppert thans in haar verzoekschrift zeer algemeen dat “In tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven is het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terecht. Immers verwerende partij geeft in de bestreden beslissing zelf aan dat verzoekende partij slachtoffer van zinloos geweld werd en daarvoor werd gehospitaliseerd”.

Verzoekende partij gaat er met haar zeer selectieve en erg fragmentarische lezing van de bestreden beslissing, waarbij zij het geheel van de motivering uit het oog verliest, evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing op goede grond wordt vastgesteld en besloten dat ofschoon de bewuste mesaanval op 1 januari 2019 inderdaad niet wordt betwist, net als evenmin wordt betwist dat zij hiervoor een week gehospitaliseerd werd, hieruit geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde kan worden afgeleid. Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt de vaststellingen die de commissaris-generaal also terecht en pertinent doen besluiten.

De bestreden beslissing duidt in dit verband o.a. pertinent het volgende aan:

“Het laatste incident dat u in Georgië meemaakte en dat ook de directe aanleiding zou zijn voor uw definitief vertrek uit het land, was een mesaanval op 01/01/2019 en een eenmalige bedreiging door de dader dat u over het incident nergens iets mocht zeggen (CG p.9-10). Hoewel het CGVS op zich niet betwist dat u op 01/01/2019 het slachtoffer werd van een steekpartij en u daarbij ernstig gewond raakte

aan het been, blijkt uit het geheel van uw verklaringen omtrent dit voorval echter niet dat in casu sprake is van een daad van vervolging en zijn uw verklaringen over de precieze dader weinig overtuigend. (...) Om voorgaande redenen moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u op 01/01/2019 doelbewust gevisieerd werd, door één of meerdere politieagenten, noch dat de dader(s) u nadien nog met de dood zouden hebben bedreigd. Er kan enkel weerhouden worden dat u op 01/01/2019 het slachtoffer werd van spijtige daad van zinloos geweld door een dronkenman, en u hiervoor een week gehospitaliseerd werd. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u op geen enkel moment zou hebben bescherming gezocht in het kader van dit incident (CG p.11).

U geeft zelf aan dat al die maanden nadien zich geen andere incidenten meer hebben voorgedaan (CG p.9), hoewel u pas in december 2019 uit uw land van herkomst vertrokken bent (CG p.8). Te meer gezien de lange wachttijd tussen het laatste incident in uw land van herkomst en uw uiteindelijke vertrek – rekening houdend met het feit dat u een reispaspoort bezat en er voor u als Georgisch staatsburger geen enkele visumverplichting geldt – slaagt u er dan ook niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De door u voorgelegde documenten aangaande littekens op uw been en uw ziekenhuisopname van 1 januari tot 8 januari 2019 naar aanleiding van de mesaanval kunnen deze conclusie niet wijzigen. Ze ondersteunen enkel uw bewering dat u het slachtoffer werd van een mesaanval op Nieuwjaarsdag 2019, wat op zich niet betwist wordt.”

Waar voorts in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “Hiermee geeft verwerende partij kennelijk aan dat zij aanvaardt dat verzoekende partij om redenen van etnie problemen kent en bij gebreke van afdoende bescherming in haar land van herkomst hiertegen dat deze kwalificeren als gronden voor de toekenning van de internationale bescherming en kunnen rechtvaardigen”, geeft verzoekende partij (haar raadsman) wederom blijk van een geheel selectieve en bovendien foutieve lezing van de bestreden beslissing, waarmee hoe dan ook geen afbreuk wordt gedaan aan of een ander licht wordt geworpen op de verschillende concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Daar de motieven van de bestreden beslissing op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd door verzoekende partij, die hiertoe geen, laat staan een ernstige poging onderneemt, blijven deze onverminderd overeind.

In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat haar problemen wel degelijk voldoende zwaarwichtig zijn en zij zet uiteen dat zij in het ziekenhuis belandde omwille van haar etnie. De verzoekende partij meent dat Georgië dus geen veilig land van herkomst is en dat de bewijslast moet worden omgekeerd. Zij stelt verder dat waar men twijfelt over de andere zaken en men deze onvoldoende zwaarwichtig en onbewezen acht, men alles samen moet bekijken met de rapporten en dat het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Tot slot stelt de verzoekende partij betreffende de vaststelling dat haar verzoek laat werd ingediend, dat zij haar verzoek pas heeft ingediend toen zij wist hoe zij dit moest doen.

4.1. Waar de verzoekende partij meent dat Georgië geen veilig land van herkomst is en dat de bewijslast moet worden omgekeerd, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er vooreerst op dat de verzoekende partij afkomstig is uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Georgië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Dit betreft een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de verzoeker toe om duidelijk en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust *in casu* aldus wel degelijk op de verzoekende partij. Zij dient de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen. Zoals blijkt uit voormelde beschikking, de bestreden beslissing en hetgeen volgt, slaagt zij hierin niet.

4.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert dat haar problemen wel degelijk voldoende zwaarwichtig zijn en zij uiteenzet dat zij in het ziekenhuis belandde omwille van haar etnie, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking waarin in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoekende partij oppert thans in haar verzoekschrift zeer algemeen dat “In tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven is het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terecht. Immers verwerende partij geeft in de bestreden beslissing zelf aan dat verzoekende partij slachtoffer van zinloos geweld werd en daarvoor werd gehospitaliseerd”.

Verzoekende partij gaat er met haar zeer selectieve en erg fragmentarische lezing van de bestreden beslissing, waarbij zij het geheel van de motivering uit het oog verliest, evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing op goede grond wordt vastgesteld en besloten dat ofschoon de bewuste mesaanval op 1 januari 2019 inderdaad niet wordt betwist, net als evenmin wordt betwist dat zij hiervoor een week gehospitaliseerd werd, hieruit geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde kan worden afgeleid. Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt de vaststellingen die de commissaris-generaal alzo terecht en pertinent doen besluiten.

De bestreden beslissing duidt in dit verband o.a. pertinent het volgende aan:

“Het laatste incident dat u in Georgië meemaakte en dat ook de directe aanleiding zou zijn voor uw definitief vertrek uit het land, was een mesaanval op 01/01/2019 en een eenmalige bedreiging door de dader dat u over het incident nergens iets mocht zeggen (CG p.9-10). Hoewel het CGVS op zich niet betwist dat u op 01/01/2019 het slachtoffer werd van een steekpartij en u daarbij ernstig gewond raakte aan het been, blijkt uit het geheel van uw verklaringen omtrent dit voorval echter niet dat in casu sprake is van een daad van vervolging en zijn uw verklaringen over de precieze dader weinig overtuigend. (...) Om voorgaande redenen moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u op 01/01/2019 doelbewust gevisieerd werd, door één of meerdere politieagenten, noch dat de dader(s) u nadien nog met de dood zouden hebben bedreigd. Er kan enkel weerhouden worden dat u op 01/01/2019 het slachtoffer werd van spijtige daad van zinloos geweld door een dronkenman, en u hiervoor een week gehospitaliseerd werd. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u op geen enkel moment zou hebben bescherming gezocht in het kader van dit incident (CG p.11).

U geeft zelf aan dat al die maanden nadien zich geen andere incidenten meer hebben voorgedaan (CG p.9), hoewel u pas in december 2019 uit uw land van herkomst vertrokken bent (CG p.8). Te meer gezien de lange wachttijd tussen het laatste incident in uw land van herkomst en uw uiteindelijke vertrek – rekening houdend met het feit dat u een reispaspoort bezat en er voor u als Georgisch staatsburger geen enkele visumverplichting geldt – slaagt u er dan ook niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De door u voorgelegde documenten aangaande littekens op uw been en uw ziekenhuisopname van 1 januari tot 8 januari 2019 naar aanleiding van de mesaanval kunnen deze conclusie niet wijzigen. Ze ondersteunen enkel uw bewering dat u het slachtoffer werd van een mesaanval op Nieuwjaarsdag 2019, wat op zich niet betwist wordt.”

Waar voorts in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “Hiermee geeft verwerende partij kennelijk aan dat zij aanvaardt dat verzoekende partij om redenen van etnie problemen kent en bij gebreke van afdoende bescherming in haar land van herkomst hiertegen dat deze kwalificeren als gronden voor de toekenning van de internationale bescherming en kunnen rechtvaardigen”, geeft verzoekende partij (haar raadsman) wederom blijk van een geheel selectieve en bovendien foutieve lezing van de bestreden beslissing, waarmee hoe dan ook geen afbreuk wordt gedaan aan of een ander licht wordt geworpen op de verschillende concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Daar de motieven van de bestreden beslissing op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd door verzoekende partij, die hiertoe geen, laat staan een ernstige poging onderneemt, blijven deze onverminderd overeind.” (eigen onderlijning)

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen slechts haar visie op de zaak geeft en verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht, waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Door te herhalen en het uiten van algemene kritiek brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij ter terechtzitting stelt dat waar men twijfelt over de andere zaken en men deze onvoldoende zwaarwichtig en onbewezen acht, men alles samen moet bekijken met de rapporten en dat het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. De verzoekende partij gaat met deze algemene kritiek, waarbij zij de rapporten niet benoemt, in wezen niet *in concreto* in op de gronden van voormelde beschikking en de motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Zij blijft evenwel geheel in gebreke. De Raad merkt hierbij nog op dat een louter algemene verwijzing naar het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, geenszins van die aard is om de hoger aangehaalde gronden en motieven te ontkrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

4.3. De verzoekende partij tracht ter terechtzitting verder de vaststelling dat zij haar verzoek om internationale bescherming laat indiende te verschonen door aan te geven dat zij eerst informatie over de procedure heeft ingewonnen en het verzoek pas indiende toen zij wist wat zij moest doen. De Raad wijst in dit kader echter op volgende motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op pertinente wijze uiteenzet:

“Tot slot moet opgemerkt worden dat u sinds 19/12/2019 in België verblijft (CGp.8). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek tot bescherming zou indienen. U liet echter na dit te doen, en wachtte nog tot 12/02/2020 alvorens zich een eerste keer bij de asielinstanties aan te melden (zie administratief dossier). U verklaarde uw laattijdig verzoek door te stellen dat u bij aankomst in België toevallig een Georgiër tegen het lijf was gelopen die u bij hem thuis uitnodigde, dat u nog enkele weken bij hem doorbracht en de tijd nam om “Europa te zien”, dat u België wat verkende per auto, om zich uiteindelijk pas aan te melden aan het Klein Kasteeltje omdat uw gastheer naar Georgië terugkeerde en u niet langer bij hem kon verblijven (CG p.8-9). Dat u bijna 2 maanden talmde alvorens bescherming aan te vragen om de voornoemde redenen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.”

Inderdaad, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient. De verzoekende partij gaat met haar betoog voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing zodat zij hier geen ander licht op werpt, noch kan zij, mede gelet op het vastgestelde omtrent haar tijdverdrijf na haar aankomst in België, overtuigen door ter terechtzitting voor te houden dat zij pas een verzoek indiende toen zij wist wat zij moest doen. Immers, indien de verzoekende partij een dermate vrees koestert of risico loopt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij in het gastland, *in casu* België, zo snel als mogelijk ernstige pogingen zou ondernemen om zich te informeren aangaande de wijze waarop internationale bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Het laten verstrijken van bijna twee maanden alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, valt hiermee bezwaarlijk te rijmen.

5. De Raad besluit dat derhalve geen afbreuk gedaan wordt aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET